

лагерь. Турцитѣ се оттеглили въ равнината и изчезнали въ нощния мракъ.

Събрали се четниците да се видятъ и да си изкажатъ, кой какво е забелязалъ презъ деня. Преброили се и разбрали, че липсватъ 25—30 души. Едни отъ тѣхъ били избити, други ранени, а трети се изгубили при пътуването. По всички посоки на позицията охкали раненитѣ, нѣкои отъ които се молѣли за вода. Войводата се страшно вълнувалъ отъ това. Отивалъ той при всѣки единъ отъ раненитѣ да ги навиди, да имъ даде цѣръ, или да имъ помогне съ нѣщо.

Но време за бавене нѣмало. Четата трѣбвало да напустне Милинѣ-камъкъ и да се отправи за Стара-планина. Всички се стегнали за път. Разбира се, че убититѣ и тежко раненитѣ трѣбвало да останатъ на позицията. Никой не можелъ да се наеме да носи раненитѣ свои другари въ нощния мракъ изъ гори и полета, безъ път и посока.

Едва следъ два месеца турското правителство вдигнало отъ с. Мраморенъ българитѣ да отидатъ на Милинѣ-камакъ и да погребатъ избититѣ български юнаци. Но когато тѣ дошли, намѣрили не трупове, а купчини кости — и заровили коститѣ на 22 души.

Въ тъмнината дружината се лутала налѣво, лутала надѣсно, губила се, чакала своитѣ закъснѣли другари и осъмнала на височината *Веслецъ*.

Презъ цѣлия денъ турцитѣ не се явили. Четата останала при водопада на *Веслецъ* да си отпочине отъ дългия път, да поспи следъ двудневното неспане и да се споразумѣе съ врачани. Войводата билъ веселъ и бодъръ. Войновски почналъ да учи момчетата на военно обучение — всички се съживили.

Новината за минаването на Ботевата чета презъ Дунава се разнесла като гръмъ въ гр. Враца. Тамъ главенъ апостолъ, изпратенъ отъ Ромъния да подготви въстание въ Врачанския окръгъ, билъ *Стоянъ Заимовъ*. Той писалъ писмо въ Ромъния, че врачанско е добре организирано и е готово за въстание. Въ града има подготвени 200 души въстаници. Отъ околнитѣ се очаквали да дойдатъ други чети.

Въ вторникъ вечерята, когато сражението на Милинѣ-камъкъ се вече прекратило, врачанскитѣ въстаници се дигнали и въоръжили. Тѣ запалили града на нѣколко мѣста и излѣзли на площада, гдето изгърмѣли нѣколко пжти. Турското население въ Враца избѣгало по околнитѣ височини, а турскитѣ войници се скрили по ханищата и не смѣли да излѣзатъ. Въстаницитѣ били господари на града. Тѣ кръстосвали изъ улицитѣ на града въоръжени. Презъ нощта се събрали въ черквата „Св. Възнесение“, която била оградена съ високи стени като крепостъ, и дали клетва.

Така минала цѣлата нощ. Съмнало. Врачанскитѣ въстаници не излѣзли извънъ града. Тѣ чакали да се събератъ въстаницитѣ